

dringsforslag om, at der skal tilføies: „Tillades af Kontrollen“. Det er ganske vist nødvendigt at sige, hvem der skal give Tilladelsen, thi det er Indenrigsministeren, der nedlægger Forbudet, der spærres, og umuligt kan man jo dog ønske eller tænke, at man skulde henvende sig til Indenrigsministeren for at faae Tilladelse til at kjøre ud af Distriktet. Det er jo et Spørgsmaal, om en Tilladelse, der kun kræves for enkelte Tilfælde, efter Udvalgets Mening i det Hele taget behøves. Men hvis man vil have Stykket optaget, anser jeg det for nødvendigt, at man siger, hvem der skal meddele Tilladelsen, og saa mener jeg, at hvad der her maa sættes ind, er „Politimesteren“. Der er jo ikke Noget i Veien for, at det kan ordnes saaledes, at Andre meddele den paa hans Begne, og der er jo heller ikke Noget i Veien for, at en Tilladelse kan gives i Forveien, f. Ex. naar man frygter en Varselskærb o. desl., men en Regel maa man dog have, og jeg skjønner ikke, at den kan være anderledes. Jeg har foreslaaet en Omredaktion af Stykket, fordi det alene nævner Desinfektion, og den gaar ud paa, at der kommer til at staa: „og han paabyder da de Forsigtighedsregler, der blive at iagttage, blandt Andet i Retning af Desinfektion“; thi det vil jo skjønnes, at der kan være Tale om andre Forsigtighedsregler end netop Desinfektion, som skulde iagttages i saadanne Tilfælde. Det behøver jeg ikke nærmere at diskutere om, det følger af sig selv. Jeg vil altsaa anbefale dette Forslag, jeg tror albrig, at det kan give nogen praktisk Banfælsighed. I det Hele taget tror jeg nu ikke, at Undtagelsen er nødvendig. Thi i Nødstilfælde er der jo ikke Spørgsmaal om, at noget Saadant vil blive Noget forment, selv om der var Dyr syge. Men jeg har ikke Noget imod en anden Opfattelse af Paragrafen. Jeg tror ikke, det er tilstrækkeligt at sige: „Tilladelse af Kontrollen“. Det er i alt Fald saa ubestemte Udtryk, at Bedkommende er bedre tjent med at vide, hvor han skal henvende sig end at være henvist til Kontrollen. Det er ikke let at sige, hvor Kontrollen er; det bliver rimeligvis Politimesteren eller Dyrslagen alligevel. — Til § 8 er der af samme ærede Medlem stillet et Forslag om, at „8 Uger“ skal udgaa, og i Stedet derfor skal der sættes „er“. Det bethyder, at medens det ærede Udvalg har villet, at der i § 8 skulde staa, at naar den vedkommende Besætning er under Tilsyn, saa skal der efter 8 Uger indrømmes Gieren lige Ret med det Offentlige, vil det ærede Medlem have, at det skal ske strax. Det maa jeg

ganske vist være i langt høiere Grad imod end imod den Bestemmelse, der nu staar i Lovforslaget; det følger af sig selv. Jeg har subsidiært stillet Forslag om, at Stykket kunde udgaa, og jeg har ikke Noget imod, om det høie Thing vil vedtage mit subsidiære Forslag. Jeg anbefaler det ikke i og for sig, men jeg har stillet det, fordi det ærede Udvalg synes at have set en Smødekommunen i Forslaget, Noget, som er mig, maa jeg tilstaa, mindre begribeligt. Maafe jeg nu i Korthed maa sige, hvad Reglen i Paragrafen gaar ud paa, og hvad det er, man vil have til at falde bort. I Paragrafen gives der Regler om, hvorledes der skal forholdes, naar visse Dyr ere under offentlig Tilsyn. Saa kan Indenrigsministeren faae dem slaaede ned, og saa var der i Lovforslaget viist en Smødekommunen overfor de Private, der gik ud paa, at naar en Heste- eller Kvægbesætning havde været under offentlig Tilsyn paa Grund af Mistanke om Snive eller Ørens ondartede Lungesyg, uden at der dog fra det Offentliges Side var fundet Anledning til at beordre Nedslagning, kunde Indenrigsministeren, naar Saadant af Gieren begjæredes, tillade, at det eller de mistænkte Dyr nedsløges ved offentlig Foranstaltning. Det ærede Medlem vil altsaa se, at Tilfældet her er dette, at det Offentlige siger: Vi finde ingen Grund til at slaa ned, men hvis den Bedkommende vil have Ende paa Sagen, saa indrømme vi ham, at han kan faae sine Dyr nedslaaede, og har saa det Offentlige taget feil, og viser det sig, at der var Grund til Nedslagningen, saa erstatter man ham de Dyr, der have været syge. Derfor gaar mit Vædringsforslag ud paa Følgende: „saaledes at Erstatning efter foranførte Regler kun gives, saafremt Dyret befindes at have været angrebet af den paagjældende Sygdom, men at i modsat Fald ingen Erstatning tilstaaas“. Dette var af det ærede Udvalg ved forrige Behandling ændret saaledes, at der nu kom til at staa: „og at Erstatning efter foranførte Regler gives“. Det staar altsaa saaledes, at naar det Offentlige har sagt: Der er ingen Grund til at slaa ned, vi ville ikke beordre Nedslagning — det er det Offentliges Standpunkt, Indenrigsministerens Standpunkt i denne Sag falder jo sammen med det Offentliges — har man villet indrømme den Private Afgang til at faae slaaet ned og faae Erstatning for det, der var sygt, forsaavidt det Offentlige har disponeret galt, altsaa Erstatning, fordi det Offentlige har disponeret galt. Derimod kan der efter min Mening ikke være Grund